

různá smluvní ustanovení, týkající se tohoto práva, postrádají žádoucí jasnosti, a nelze přehlížeti, že žalované družstvo uzavřelo konečně s dovolatelem dohodu ze dne 16. června 1930, v níž toto právo alespoň částečně uznalo. Pokud se týče otázky volné dopravy před skladištěm dovolatele a jeho manželky, nelze tvrditi, že šlo výhradně o zájmy veřejnoprávní, jichž ochrana nenáležela dovolateli, nýbrž především o jejich zájmy soukromoprávní. Účelem odporu dovolatelova proti stavebnímu povolení bylo tudíž hájení jeho práv a práv jeho manželky. Nelze proto tvrditi, že šlo o čin protiprávní anebo o jednání příčící se dobrým mravům, a vznikla-li z toho žalovanému družstvu újma, neodpovídá za to dovolatel (§ 1305 obč. zák.). Nehledíc k tomu, nebyla tvrzená újma zjištěna a právem vytýká dovolatel napadenému rozsudku, že předpoklad odvolacího soudu, že soud první stolice má za zjištění tuto újmu, odporuje spisům, neboť takové zjištění se nestalo. Že poškození žalovaného družstva bylo patrně účelem výkonu dovolatelova práva, nebylo zjištěno. Neodpovídá-li však dovolatel za případnou újmu, vzniklou žalovanému družstvu z jeho odporu proti stavebnímu povolení, nebylo družstvo oprávněno vyloučiti dovolatele z družstva.

Čís. 12502.

Předpisy §§ 140 a 252 ex. ř., podle nichž smí příslušenství nemovitosti, které se na ní nalézají, býti vzato do exekuce jen s nemovitostí, jsou předpisy velícími. Jsou-li svršky příslušenstvím dražené nemovitosti, musí býti současně draženy s nemovitostí jako její příslušenství, třebaže vymáhající věřitel navrhl ohledně nich zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, R I 126/33.)

Soud první stolice vydal k návrhu zástavních věřitelů usnesení, jímž prohlásil, že příslušenství truhlářského závodu povinné strany, strojní zařízení, bude prodáváno s nemovitostmi, zapsanými jako jejich příslušenství podle § 297 obč. zák. **Důvody:** Stroje, o něž jde, jsou v dílně povinné strany a jsou s nemovitostí pevně spojeny. Poněvadž v pozemkové knize není poznamenáno ke strojům právo vlastnické pro třetí osobu, jsou tyto stroje příslušenstvím nemovitosti (§ 10 třetí dílčí novely k obč. zák.) a jest je prodati s nemovitostí. **Rekursní soud** k rekursu Václava S-a, jenž tvrdil k zařízení truhlářského závodu vlastnické právo, vyloučil zařízení truhlářského závodu z exekuce na nemovitosti. **Důvody:** Názor prvního soudu není správný, poněvadž se rozhodnutí o tom, zda jde o příslušenství, stalo na nedostatečném podkladě, ano nebylo hleděno k všeobecným zásadám § 294 a 297 obč. zák., které nebyly změněny předpisem § 297 a) obč. zák., podle nichž vlastnosti příslušenství může nabýti jen stroj, který byl v podniku postaven vlastníkem, ač z podání zřejmo, že Václav S. tvrdil výhradné vlastnictví k uvedeným předmětům. Vzhledem k tomu šlo by o sporné okolnosti skutkové a měl býti proto Václav S. správně

poukázán na pořad práva (§ 37 ex. ř.). V souzeném případě však nebylo třeba zabývatí se vůbec otázkou, zda jde skutečně o příslušenství, které podle § 252 ex. ř. může býti do exekuce vzato jen s nemovitostí, poněvadž oba vymáhající věřitelé navrhli částečné zrušení exekuce ohledně předmětů shora uvedených a bylo proto podle § 39 čís. 6 a § 41 ex. ř. exekuci v tomto rozsahu zrušiti, neboť jest jen věcí vymáhajících věřitelů podle § 54 čís. 3 ex. ř., by označili části majetku, na něž exekuce vedená býti má, a zástavní věřitelé v tomto směru nemohou míti vliv na prohlášení a na návrhy vymáhající strany. Nešlo proto, an návrh na zrušení exekuce co do shora uvedených předmětů byl podán, vůbec o to, zda předměty ty, ano ohledně nich ke zrušení exekuce dojíti musilo, jsou, či nejsou příslušenstvím nemovitostí a zástavním věřitelům nedostává se proto oprávnění k návrhu, aby stroje byly jako příslušenství nemovitostí prodávány, any z exekuce vůbec vypadly.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu hypotekární věřitelky zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o rekursu Václava Š-a znovu rozhodl.

Důvody:

Prvý soud prohlásil předměty, které rekursní soud ve svém usnesení vypočetl, za příslušenství prodáváných nemovitostí. Rekursní soud vyloučil napadeným usnesením věci ty z exekuce, ale jen z důvodu, že vymáhající věřitelé navrhli v příčině dotčených předmětů zrušení exekuce (§§ 39 čís. 6 a 41 ex. ř.). Než rozhodovati o návrhu na zrušení exekuce jest věcí soudu prvního a ne rekursního (§§ 45, druhý odstavec a 51 ex. ř.) a bylo proto na rekursním soudu, by přezkoumal jen otázku, kterou řešil první soud, zda sporné předměty jsou příslušenstvím dražených nemovitostí čili nic. Tuto otázku však rekursní soud nerozřešil a proto právem se domáhá dovolací rekurentka zrušení napadeného usnesení. Legitimace její k dovolacímu rekursu je dána tím, že je hypotekární věřitelkou, že jako taková musí býti podle § 171 ex. ř. vyrozuměna o povolení vnucené dražby, že jest tudíž účastnicí dražebního řízení a že má zájem na tom, by předmět dražby nebyl o příslušenství ztenčován. Podle §§ 140 a 252 ex. ř., jež jsou předpisy velíci (srov. rozh. čís. 8502 a 10647 sb. n. s.), smí příslušenství nemovitostí, které se na ní nalézá, býti vzato do exekuce jen s nemovitostí samou. Tvoří-li proto sporné předměty příslušenství dražených nemovitostí, musí býti současně vydraženy s nemovitostmi jako jejich příslušenství a není tomu na závadu, jak mylně za to má rekursní soud, že vymáhající věřitelé navrhli v příčině sporného příslušenství zrušení exekuce, ježto exekuční soud musí zjistiti z moci úřadu, co podle hmotného práva jest příslušenstvím dražených nemovitostí, když se tato otázka stala za exekučního řízení spornou. Toto zjištění platí pak pro všechny účastníky exekučního řízení (sr. rozhodnutí čís. 8502 sb. n. s.). Bude proto na rekursním soudě, by rozhodl o tom, zda sporné předměty jsou

vpřavdě příslušenstvím dražených nemovitostí, přezkoumaj dříve ovšem legitimaci stěžovatele Václava S-a k rekursu (srov. rozh. č. 6264, 11503 a j. sb. n. s.).

Čís. 12503.

Majitel firmy může učiniti zjevným předmět svého podniku veřejnosti a odběratelstvu dovolenými prostředky, avšak při bližším udání podniku a předmětu obchodování (t. zv. notifikatorie) jest dbáti toho, by byla uvedena odděleně od doslovu firmy, by nevzbuzovala dojem, že jsou součástí firmy.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, R I 225/33.)

Rejstříkový soud uložil firmě Jindřich P. pokutu (čl. 26 obch. zák. a § 12 uv. zák. k obch. zák.) a zakázal jí používati firmy »Průmysl skla Jindřich P.«. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Jindřich P. má protokolovanou firmu »Jindřich P.«. Přes to má však na své obchodní místnosti označení »Průmysl skla Jindřich P.« a na tovární místnosti »Jindřich P., průmysl skla«. Tato označení nemá však protokolována a nemůže jich tedy používati. Jde o užívání nepřislušející mu firmy a právem proto podle čl. 26 obch. zák. rejstříkový soud zakázal používání této firmy a uložil Jindřichu P-ovi pokutu 50 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, z důvodů nezákonnosti (§ 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n.), leč neprávem. Jest sice přisvědčiti rekurentce, že majitel firmy může učiniti zjevným předmět svého podniku veřejnosti a odběratelstvu dovolenými prostředky, avšak při tomto bližším udání podniku a předmětu obchodování čili při tak zvaných notifikatoriích je dbáti toho, by byla uvedena odděleně od znění firemního, by nevzbuzovala dojem, že tvoří součást firmy (srovnej Švamberg, Právo firemní str. 37). Zjistil-li rejstříkový soud, že rekurentka ve spojení se zněním firmy »Jindřich P.« používá dalších slov »průmysl skla« na tovární místnosti i obchodní místnosti takovým způsobem, že tvoří slova jediný celek, a tedy vzbuzuje dojem jiného znění firmy, než jaké je zapsáno v obchodním rejstříku, byl oprávněn podle druhého odstavce čl. 26 obch. zákona zakročiti z úřední moci proti majiteli firmy. Vždyť zápisem firmy do obchodního rejstříku dostává se jí úředního uznání a veřejného zjištění, a ochrana zájmu veřejného pořádku toho vyžaduje, by případnými přídávky v souvislosti se zněním firmy nebylo obecního v omyl uváděno o pravém znění firmy. Rejstříkový soud tím spíše měl povinnost zakročiti, poněvadž rekurentka